

POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Název práce: Příznakový slovosled v italštině a jeho překlady do češtiny

Diplomantka: Mgr. et Bc. Aneta Buzková

Pracoviště: Ústav romanistiky FF JU v Českých Budějovicích

Vedoucí práce: doc. Mgr. Pavel Štichauer, Ph.D.

Rozsah: 117 stran vč. bibliografie

Téma slovosledu a jeho souvislosti s aktuálním členěním větným je – zejména pro kontrastivní studium – velmi vděčné a zároveň relativně náročné. Autorka si v předkládané práci stanovila poměrně široký cíl: popsat principy AČV a principy slovosledné v češtině i v italštině, a na tomto teoretickém pozadí pak analyzovat možnosti překladu italských příznakových konstrukcí do češtiny.

Teoretické stati práce postihují problematiku v celé její šíři: počínaje přehledem vývoje lingvistického popisu slovosledu, přes Skaličkovu i Greenbergovu typologii, teorii AČV/FVP v rámci pražské školy s rozlišením specifik pražského i brněnského ohniska, až po aplikaci těchto teorií na členění české a italské věty. Autorka zde cituje původní primární zdroje a prokazuje velmi dobrou orientaci v tématu. Pro vlastní výzkum si vybrala příklady příznakových konstrukcí ze tří zdrojů: Ammanitiho prózu *Io non ho paura*, korpus mluvené italštiny (*Corpus di italiano parlato*) a paralelní korpus Intercorp. U prvních dvou zdrojů navrhovala vlastní překlady italských konstrukcí do češtiny, u třetího zdroje pak analyzovala překlady obsažené v paralelním korpusu. Jsou-li závěry práce formulovány relativně obecně, je to především tím, že velká šíře záběru neumožnila autorce jít do hloubky v jednotlivých typech příznakových konstrukcí.

Z uvedeného vyplývá, že jde o zdařilou diplomovou práci, která své cíle naplnila. Hlavní kritickou poznámku je třeba vyslovit k formě zpracování: text obsahuje řadu překlepů, resp. formulací, které jsou obtížně interpretovatelné kvůli formálním nedoplněním. Několik příkladů:

- *Pro určení a třídění jednotlivých jazyků je pro generativní gramatiku podstatná zejména pozice, jakou jádro zaujímá a jeho komplement* (s. 16) - je tedy směřodátná pozice komplementu vůči jádru? Nebo typ komplementu (nikoli pozice)? Nebo pozice komplementu vůči něčemu jinému než je jádro?

- *Každý jazyk je přístupný přes FSP* (s. 26).

- Na s. 33 autorka zaměňuje *přívlastek* a *přísudek*.

- Na s. 79 hovoří o *ripresa prenominale* (místo *pronominale*).

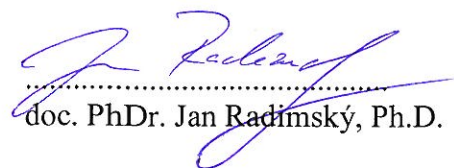
- Jména autorů jsou často komolena, např. *Dušáková/Dušková* (s. 19), *Gradi/Grandi* (s. 117), *Salvi a Velli/Vanelli* (49), apod.

Důkladnou revizi by také zasloužilo italské resumé. V bibliografii je třeba oddělovat primární prameny (zdroje příkladů) od sekundární literatury. Pojem *dislocazione a destra* bych překládal raději jako *dislokaci vpravo/doprava*, protože překlad *pravá dislokace* svádí k mylné interpretaci (hypotetická opozice *pravá* vs. *nepřavá* dislokace).

Po obsahové stránce je práce velmi zdařilá a otevírá zajímavé otázky k diskusi. Zajímalo by mne například, proč českou větu *Pan Nobel, kdo by ho neznal?* hodnotí autorka jako dislokaci vlevo, když dislokovaný prvek nemá pádovou formu akuzativu (s. 79); v závěrech (s. 108-109) přitom konstatuje, že *příslušná koncovka [u dislokovaného větného členu] v češtině jasně dává najevo, že se nejedná o podmět*.

Závěr:

Předkládanou diplomovou práci doporučuji k obhajobě a hodnotím jako **velmi dobrou**, zejména s ohledem na nepřehlédnutelné množství drobných formálních nedostatků.

.....
doc. PhDr. Jan Radimský, Ph.D.

V Českých Budějovicích, dne 28. května 2015